

ubeskyttet Oplag af opløselige Stoffer, herunder ogsaa Gødningsstoffer, kan Sundhedsautoriteterne eller de, der mener at lide Skade som Følge af det nævnte Forhold, gennem Sundhedsautoriteterne andrage om Nedsættelse af en Landvæsenskommission og overfor denne begære nedlagt Forbud imod en fortsat Forurening. I § 16 er det bestemt, at i ganske særlig paatrængende Tilfælde kan der handles ekstraordinært hurtigt, naturligvis under Iagttagelse af de Bestemmelser, der er i de almindelige Love. § 18 handler om Bøders Erlæggelse, og i øvrigt indeholder de følgende Paragraffer Bestemmelser, hvorved hele Lovforslaget udbygges og gives en saadan Form og Karakter, at man tør tro, at det vil være muligt, naar dette Lovforslag er vedtaget, at have sikret baade den offentlige og de privates Interesser paa tilbørlig Maade.

En meget udførlig Forhandling om Lovforslaget har fundet Sted i det andet høje Ting, og den enstemmige Vedtagelse dér tør jeg vel nok tage som et Udtryk for, at Sagen har faaet en saa alsidig og grundig Drøftelse, at jeg tør haabe paa, at det høje Folketing vil vedtage Lovforslaget, som det nu foreligger — meget nøje gennemprøvet —, og at Vedtagelsen allerede kan ske i denne Rigsdagssamling, fordi der i Virkeligheden er saa store Interesser knyttet til dette Lovforslags Vedtagelse baade for det offentlige og for de private Grundejere.

Jeg anbefaler derfor paa det bedste Lovforslaget til Vedtagelse.

Weygaard: Den gældende Vandforsyningslovgivning hviler paa Loven af 30. November 1857, der dog kun var tænkt som en Beskyttelseslov for de til Københavns Vandvæsen hørende Vandanlæg og Beholdere. Man mente det den Gang ikke nødvendigt at have en Beskyttelseslovgivning for Provinserne, uagtet man allerede da havde et efter Datidens Forhold fuldt ud moderne Vandforsyningsanlæg i Odense. Dette Forhold er nu ændret saa meget, at der findes mere end 70 Købstadvandværker og over 1 200 Landsbyvandværker. Indtil vi fik Loven af 24. April 1896, gaves der bortset fra Bestemmelserne i Straffelovens § 293 slet ingen Regler om Beskyttelse af Vandforsyningsanlæg udenfor København. Da Købstæderne imidlertid efterhaanden anlagde Vandværker, voksede naturligvis Trangen til Beskyttelsesforanstaltninger for disse paa samme Maade som for de københavnske Anlæg. I Efteraaret 1895 fremsatte Indenrigsministeren i Landstinget et Lovforslag, hvorved den hidtil alene for København

gældende Lov af 30. November 1857 ogsaa gjordes anvendelig for Vandforsyningsanlægene i Kommuner udenfor København. Da Lovforslaget naaede til Folketinget, berørte man for første Gang, foruden Spørgsmaalet om Beskyttelse af Grundvandet, Spørgsmaalet om Raadigheden over dette, eller, om man vil, Spørgsmaalet om selve Ejendomsretten til Grundvandet. Dette førte til, at der udtrykkelig i Loven af 24. April 1896 baade indsattes Bestemmelser, der omhandlede Spørgsmaalet om Beskyttelse af Grundvandet og ogsaa i nogen Grad Bestemmelser om Erstatning til vedkommende Lodsejer.

Det viste sig dog hurtigt, at vel gav Loven af 1896 nogen Beskyttelse mod Forureninger af Grundvandet, men i Tvivlstilfælde kunde man, selv hvor vitterlige Forureninger fandt Sted, ved Appel af en afsagt Vandsynskendelse faa Sagen forhalet i overordentlig lang Tid, til ubodelig Skade for Vandforbrugerne. Dette gjaldt i særlig Grad for Forbrugerne af Drikkevand. Dette Forhold medførte, at Købstadsforeningen behandlede denne Sag paa sit Møde i December 1913, hvor man vedtog at rette en Henvendelse til Indenrigsministeriet om en Revision af Vandforsyningslovgivningen. Allerede tre Maaneder senere blev den københavnske Befolknings Forsyning med Drikkevand paa det aller alvorligste truet. Det var den saakaldte Hedehussag, Beboerne i Hedehusene havde faaet anlagt et eget Vandværk, men aldrig saa snart var dette taget i Brug, før man i adskillige Tilfælde benyttede de hidtil værende Drikkevandsbrønde til Afledning af Kloakvand, ja, i enkelte Tilfælde endog til hele Latrinkuler. Resultatet af denne Benyttelse af de hidtil værende Drikkevandsbrønde maa ses i Belysning af, at de københavnske Vandindvindingsanlæg bl. a. fik Drikkevand netop fra de vandførende Lag, hvortil Brøndene i Hedehusene førte ned, og man vil derfor kunne forstaa, hvilken Sundhedsfare Forureningen af disse Brønde var for Københavns Befolkning. Københavns Magistrat rettede da ogsaa straks i Tilslutning til Købstadsforeningens tre Maaneder tidligere foretagne Henvendelse en indtrængende Opfordring til Indenrigsministeriet om ad Lovgivningens Vej at sikre Befolkningen Drikkevand. Under 13. Juni 1914 fik vi en Ændring i Loven af 1896, hvorved der blev truffet nye og særlige Foranstaltninger mod Inficering af Grundvand, som blev benyttet til Drikkevand. Det var den Gang Mening, at Loven af 13. Juni 1914 kun skulde have Gyldighed